

Люди з чистою совістю

Війна принесла людям багато горя, але вона не могла зламати морально-політичної єдності радянського народу. Мужньо витримали екзамени лікарів і медпрацівників, люди найгуманнішої професії. З під вогню ворога вони вносили поранених, у складних умовах робили серйозні операції і повертали в стрій тисячі воїнів.

Але і ті, хто залишався в тилу ворога, шукали шляхів боротьби з фашистським ігом, виконували свій почесний обов'язок лікарів.

В лікарні імені Пирогова на початку війни знаходились поранені червоноармійці. Їх не встигли евакуювати. Фашисти, нестучучи елементарною людяністю, викинули поранених з лікарні. Медперсонал зробив усе, щоб врятувати поранених. Їх перевезли в будинок морфологічного корпусу і продовжували боротьбу за їхнє життя.

Іван Онисимович Морозов, який був серед поранених (нині проживає в м. Вінниця), згадує: «Ще в лікарні я приглядався до медперсоналу, щоб після вичуження вступити в боротьбу з гітлерівцями. Я розумів, що без допомоги лікарів буде важко. Як виявилось, люди, які оточували мене, були справжніми патріотами».

Великої душі лікар Олена Євгенівна Лещинська. Під час її чергування поранені вільно могли разом з нею обговорювати питання про швидше вичуження і перехід в партизанський загін. Сестра-казейка Ірина Давидівна Свєтлицька (нині пенсіонерка, проживає в м. Вінниця) була для поранених як мати, готова завжди всім допомогти.

Чуйною людиною, кваліфікований лікар, Феодосій Михайлович Гуляницький, по-

ше для поранених, але і для населення.

В лікарні створюється підлінійна група з 10 чоловіків, очолювана І. Морозовим, куди увійшли: лікар Олена Євгенівна Лещинська, фельдшер Олександр Костянтинович Назаров, Ірина Давидівна Свєтлицька, бухгалтер Ф. М. Генсичський, санітарки Е. Васильєва і Т. Стегніщева та інші.

Було вирішено встановити зв'язок з іншим групами. Коли за хазяльським партизанським загоном, Назаров взяв у хірургічному кабінеті інструменти, Ірина Давидівна забезпечила медикаментами і перев'язочним матеріалом, і 7 підлінійних влились в створений Тимофієм Михайловичем Шкрабоцьким партизанський загін.

Частина підлінійників залишилася в лікарні і продовжувала працювати. З допомогою підлінійників і лікарів військовополоненні переправлялися в партизанський загін, влаштовували на роботу в місті. В лікарні переховували від переслідування гестапо під виглядом хворих, рятували молодь від відправки на каторгу в Німеччину, забезпечуючи справами про непрощедатність.

Селяни навколишніх сіл переховували поранених червоноармійців, партизанів і під виглядом своїх родичів привозили в лікарню для надання їм медичної допомоги.

Багато перев'язок зробив в цей час Корній Тарентійович Матайчук, який і нині працює фельдшером в дитячому відділенні лікарні імені Пирогова.

Одного разу, згадає І. Д. Свєтлицька, інженера, якого німці хотіли забрати з лікарні, вдали за помічника, а потім влаштували працювати на водоканалі.

Партизанський загін потребував медикаментів, і І. Д. Свєтлицька з К. Т. Матайчуком передавали все, що могли роздобути. Прості радянські ніжки, санітарки Е. Васильєва і Т. Стегніщева під керівництвом Ірини Давидівни довшими зимовими вечорами шили з простинь маскувальні халати, теплі рукавиці для партизанів. Ірина Давидівна також розповсюджувала листівки, які доставляв Морозов.

В 1944 році хірург Север'ян Павлович Белжанич організував пункт хірургічної допомоги. Його група була тісно зв'язана з партизанським загоном імені Леніна, лікувала поранених, допомагала медикаментами.

Дуже небезпечною була боротьба в тилу ворога, але і тут жувалась перемога. Її наблизали також люди в білих халатах.

П. КРИВКО.